hoostele kaerad ete anda ja linnu puud ree peale kinnitada. Sai ta siis weel tük aega reialusel edasi tagasi astunud, siis pööras ta jälle tupa minema.

Toas oli nüüd teine lugu. Kohtumees istus laua ülemal otsal ja küsis: „Kuida asi edasi läheb? Eks ükski wõta tütarlapse eneste hoolele?"

„Kuekümne rublaga ma wõtan, kui kogudus weel maksab kooli raamatud ja riided!" ütles üks kräsu-pea mees.

„Kuekümne rublaga! — Eks keegi lepi mähemaga?" —

„Wiekümne rublaga!" hüüdis luukur rätsep, „kui raamatud ja riided saawad pealegi antud!"

„Wiekümne rublaga!" — Eks keegi lepi wähemaga? —

Kõik seisid wait, ja kohtumees hakkas jälle: „Eks keegi lepi wähemaga? — Wiekümne rublaga! esimeseks! — Wiekümne rublaga! — Wiekümne rublaga! — teiseks! — Wiekümne rublaga!"

„Oot, oot!" hüüdis korraga üks mees toa teiselt otsalt, ja Peetri onu astus laua ligidale.

„Mina korjan teda ära. Mina wõtan teda ilma maksuta, ja teie, Kiwijõe mehed, wõite oma wiiskümmend rubla enesele hoida! — kas keegi ehk lubab enam teha? muidu on tütarlaps minu päralt!"

Kõik wahtisid laia suuga Peetri peale.

„Weel kord!" ütles tema, „mina pärin teda ilma maksuta!" — Ükski ei lausunud sõnakest, aga kohtumees löi haamriga laua peale: top! — ja Leena jäi nüüd Peetri hoolele!

Seal sai kõrtsi perenaene põhjani röömsaks ja kiitis: „Woat se on hea, Peetri onu, see on wääga hea! Ilmaski ta ei wõi paremat põlwe käte saada! — Aga nüüd pead sa kaa näha saama, mis kena lapsuke ta on, oma ema silmist kukkunud peast jalust saadik! — Kui küla rahwas koku tulid, siis jookšis ta kööki ja nutab seal. Nüüd lähen ma teda tupa tooma. Ma ei mõista seda rääkidagi, kuida see mulle röömuks on!"

Hobused olid kaerad ärasöönud ja Peeter käskis hobused ete pana.

Perenaene tuli Leenaga tupa. Plikake kisen-

Eesti ma rahwa Kalender 1859, lk 22